DUPĂ BRATISLAVA, CU GÎNDUL LA VIITOARELE MECIURI DIN CAMPIONATUL EUROPEI

UN PLUS DE VIGOARE, UN PLUS DE CURAJ

Avem destule motive de insatisfacție după meciul de la Bratislava

Să începem cu **pierderea celor două puncte,** balast apăsător în cursa echipei noastre spre reeditarea, pe plan european, a performanței realizate la sfîrșitul anului 1969, cînd s-a calificat pentru „El Mundial". A doua sursă de decepție o constituie **modalitatea** concretă în care s-a produs acest **0—1,** căzut ca o lovitură de trăznet, în minutul 88, tocmai cînd eram pe punctul de a ne ridica din fotoliile noastre de telespectatori, pregătiți să răsuflăm ușurați și să spunem că am făcut un pas decisiv spre calificare, căci împărțirea punctelor cu echipa cehoslovacă ar fi însemnat într-adevăr un asemenea pas. Și, în fine, ne putem declara nemulțumiți și de **felul cum și-au exprimat, în teren, veleitățile sportive reprezentanții noștri** care, obsedați parcă de obținerea unui meci egal, aveau la un moment dat aerul că nici nu concep că s-ar putea obține și mai mult. Așa încît, rămînînd la acest ultim aspect, găsim deosebit de sugestiv titlul plin de amărăciune, dar și de adevăr, al cronicii unui confrate care suna cam așa : **„cînd te mulțumești cu prea puțin, pierzi totul"...**

Iată, deci, trecînd peste ratarea lui **X** sau greșelile de la gol ale lui **Y** sau **Z,** marile temeiuri ale nemulțumirii noastre după meciul de la Bratislava.

Adevărul este însă că **echipa Cehoslovaciei a meritat duminică victoria,** fie numai și pentru faptul că, în teren, **ea a vrut să cîștige.** Datele tehnice ale jocului (superioritate teritorială incontestabilă, raport de cornere și șuturi la poartă, beneficiul unui penalti care putea decide rezultatul mai devreme) pledează în favoarea elevilor lui Novak și este sportiv s-o recunoaștetm.

Util pentru noi este acum nu să căutăm scuze ci să ne căutăm greșelile. Să vorbim, de exemplu, despre **lipsa de curaj a reprezentativei noastre** care putea face mai mult, duminică, în fața unei echipe cehoslovace într-o zi destul de slabă, în orice caz (ca unul care am fost la Guadalajara, o afirm cu convingere) chiar sub nivelul său din partida cu noi de la C.M. Să vorbim, de asemenea, despre **existența în meciul de la Bratislava a unui „moment psihologic" real** (ratarea de către o echipă nervoasă, exasperată de imposibilitatea de a înscrie, și a ocaziei maxime, o lovitură de la 11 metri !), moment psihologic favorabil echipei române și pe care nu l-am putut fructifica. Și, să mai vorbim și despre **realizările de joc sub așteptări** ale „unsprezecelui" nostru, care a evoluat mai slab decît în partida de la Novi Sad, atît sub raportul mijlocului terenului, cît și ca veleități ofensive.

Dar, cum ceea ce rămîne dintr-un meci de fotbal oficial este, în ultimă instanță, **rezultatul și reflectarea sa în clasamentul competiției,** să examinăm eșecul de la Bratislava sub acest aspect și să conchidem că **„am pierdut o bătălie dar nu războiul".** Sigur, șansele noastre de a cîștiga grupa preliminară a Campionatului european sînt acum mai mici decît ar fi fost în cazul unui succes sau al unui meci egal în fața Cehoslovaciei. Dar **aceste șanse nu sînt deloc anulate de înfrîngerea de duminică.** Ne putem califica pentru optimi, dar acum lucrurile sînt ceva mai complicate. Mai întîi, pentru că intervin greu în cumpănă **rezultatele viitoarelor meciuri de la Helsinki** (care **pot** produce departajări hotărîtoare, **fie** în favoarea noastră, fie în favoarea echipei cehoslovace, după cum noi sau principalii noștri concurenți **vom scoate** sau **vor scoate** un rezultat mai bun în fața Finlandei). Apoi, pentru că în cazul cînd atît România, cît și Cehoslovacia vor realiza același număr de puncte la Helsinki, pentru ca noi să ne clasăm primii **devine obligatoriu să învingem Cehoslovacia la București,** ceea ce schimbă „datele problemei" în comparație cu recentul C.M. cînd pentru a obține dreptul de deplasare în Mexic, ne-am putut permite și un meci nul cu Grecia. Mai mult chiar, și în această ipoteză, a victoriei la București la 14 noiembrie, **avem nevoie și de un golaveraj superior.** (Ne-am permis să socotim, în acest calcul, poate prematur, că meciurile de acasă, cu Țara Galilor, nu ne vor produce surprize nici nouă, nici echipei cehoslovace).

Iată deci că lupta pentru calificare este departe da a se fi încheiat cu acest meci de la Bratislava. **Daunele înfrîngerii de duminică sînt recuperabile, mai ales că de-acum înainte programul nostru este mai ușor decît al actualilor lideri ai grupei.**

Cu un plus de vigoare și de curaj, „tricolorii" pot gusta în noiembrie și voluptatea unei revanșe sportive — pe care sîntem siguri că și-au propus-o chiar din dramaticul final de meci de la Bratislava — și pe cea a unei noi calificări prestigioase.

Radu URZICEANU

DIN NOU DESPRE TRANSFERĂRI

ARTICOLE DE REGULAMENT CARE SE CER REVIZUITE

N-a fost mică surprinderea iubitorilor fotbalului constatînd că, în plin campionat, o serie de fotbaliști — pe care-i urmăriseră, pe unii chiar în acest sezon în meciurile Diviziei A și pentru care echipele respective se „bătuseră" la un moment dat să-i achiziționeze — fac parte acum din formații divizionare B! Să citățm cîteva cazuri, notînd și prezențele lor în Divizia A actuală : Schiopu-6 *jocuri în divizia A și* O. Dembrovschi-17 *meciuri la A, 1 la tineret —, ambii de la U.T.A., au apărut la* Crișul Oradea *și respectiv,* Politehnica Timișoara ; Moț *(Dinamo-București) — 3 la A și 2 la tineret —* la Crișul Oradea ; Mihai Marian *— un joc la A, 8 la tineret —,* Achim, *— 5 la A, unul la tineret —,* Macovei *— un joc la A (toți de la Jiul Petroșani) la* Mureșul Deva ; Manolache *— 9 la A —,* Speriosu *— 15 la A, 4 la tineret — și* Răcelescu *— 12 la A, 4 la tineret (toți de la C.F.R. Timișoara) la* U. M. Timișoara.

Nu trebuie să mire însă, aceste treceri din Divizia A în Divizia B, în plin campionat. Regulamentul de transferări le permite. Una din prevederile art. 29 spune că în cazul cînd o secție sau un club de fotbal nu-și respectă obligațiile asumate față de un jucător, acesta se poate transfera fără dezlegare, cu drept de joc imediat, la o echipă de categorie inferioară, indiferent dacă a participat sau nu în campionat. *Și toți cei de mai sus au prezentat, în sprijinul cererii lor de transferare, o adresă în acest sens din partea echipei de unde plecau.*

Evident, din moment ce acesta este regulamentul, fiecare jucător — aflat într-o astfel de situație — are dreptul să facă uz de el. Federația — bine intenționată — a căutat, prin numeroase consultări și discuții, să aducă îmbunătățiri substanțiale regulamentului de transferări, să-l adapteze la nevoile fotbalului nostru, urmărind întărirea efectivelor divizionarelor, dar și evitarea stocării de jucători. Aceasta a și fost una din rațiunile articolului 29. Dar, federația n-a putut crede că una din prevederile acestui articol de regulament va fi folosită drept portiță pentru un fel de tranzacții, cum avem impresia — dacă nu chiar convingerea — că s-a întîmplat, datorită — credem — unei inegalități între sancțiunile stabilite pentru nerespectarea obligațiilor. Dacă vina este a jucătorului, acesta nu-și mai primește drepturile, nu joacă și se poate transfera doar la expirarea perioadei pentru care a fost transferat. In schimb, pentru echipe (secții, cluburi) există o singură sancțiune : pierd jucătorul. Dar poate că asta și vor, ca să scape de el sau prin el să încheie o tranzacție în interes propriu (un schimb de jucători sau o viitoare achiziție), ori pentru a întări formații de categorie inferioară. Altfel — și acest fapt miră cu adevărat — nu se explică de ce majoritatea transferărilor de acest gen s-au operat acum, în primăvară, în plin campionat. Oare U.T.A. nu și-a „uitat" obligațiile față de Dembrovschi pentru ca să-l poată lua pe portarul Vidac ? Ce a putut interveni în raporturile cu Moț pentru ca Dinamo să renunțe la acest jucător pe care l-a legitimat în decembrie (cu carantină), l-a luat în turneul său în America de Sud, iar în martie a obținut drept de joc, folosindu-l în campionat ?

Dar mai este un aspect. Într-un alt articol (23, al. c), regulamentul stabilește că în ultimele 6 etape nu se aprobă transferări *Scopul este clar :* să nu fie influențată lupta din campionat în faza ei finală, în cele două sectoare importante ale clasamentelor. *Este o prevedere foarte bună.* Dar cu opt sau nouă etape înainte se poate întări o echipă *(U.M. Timișoara)* care este amenințată cu retrogradarea, iar alta *(Mureșul Deva)* candidează la primul loc ?

Incă un aspect. Jiul s-a dispensat (pentru același motiv: nerespectarea obligațiilor față de ei) de cinci jucători. Dar la meciul de tineret cu F.C. Argeș s-a prezentat cu o singură rezervă (de portar) și accidentîndu-se doi jucători iar alți doi fiind eliminați, a fost nevoită să termine în 7 oameni !...

Iată de ce atragem atenția federației asupra „portițelor" de evaziune pe care le creează actuala prevedere a art. 29 și propunem revizuirea ei. Și pentru că acest lucru este posibil, după părerea noastră, pentru că în privința echipelor nu-i prevăzută decît sancțiunea pierderii imediate a jucătorului în caz de nerespectare a obligațiilor, sugerăm următoarea modificare : un jucător aflat în această situație să se poate transfera imediat la o echipă inferioară dacă n-a jucat deloc în campionat; dacă da, atunci să se transfere la sfîrșitul turului sau returului, iar pînă atunci secția sau clubul să fie obligat să-și respecte obligațiile. *Adică, asemenea treceri să aibă loc o dată pe an.*

Petre GAȚU

ACTUALITĂȚI

TREI TABERE DE VARĂ PENTRU JUNIORI

Și anul acesta federația noastră va organiza taberele de vară de juniori, devenite acțiuni permanente. Scopul este același de totdeauna : pregătirea la nivel superior a celor mai talentate elemente tinere din țară și selecționarea celor mai bune dintre ele pentru loturile reprezentative. Vor fi organizate trei tabere, după vîrste :

TABĂRA 1 (juniori născuți după 1 august 1953) : **la Orașul Victoria, între 6 și 30 iulie.** Vor fi convocați **55 de jucători,** din care vor fi alcătuite : **lotul pentru Turneul Prieteniei** (în R. D. Germană, 5—14. VIII) și **cele două loturi pentru Turneul internațional „Cupa 23 August"** (Brașov, 18—25. VIII).

La această ultimă competiție vor lua parte opt echipe împărțite în două serii : România I, Iugoslavia, Grecia și Cehoslovacia (s 1). Turcia, Bulgaria, R. D. Germană și România II (s. 2).

TABĂRA 2 (juniori născuți după 1 august 1954) : **la Covasna, între 6 și 30 iulie.** Vor participa **70 de jucători,** din cei cu perspective de promovare în loturile reprezentative pentru diferitele întreceri internaționale.

TABĂRA 3 (juniori născuți după 1 august 1955) : **la Snagov, între 1 și 24 VIII.** Vor lua parte **70 de jucători.**

RAPID, IN GRECIA ȘI SPANIA ?

Echipa giulești**eană a renunțat la proiectatul turneu în Belgia întrucît nu i se asigurau mai multe jocuri. În schimb, Rapid a intrat în tratative — cu multe șanse de reușită — pentru două turnee : unul în Grecia, la sfîrșitul campionatului, cu primul meci la 30 iunie la Salonic, cu PAOK ; altul în Spania în luna august, cu trei partide. După cum ne-a informat tov. O. Zaharia,** vice-președinte al clubului, alte două echipe ale secției vor întreprinde în această perioadă turnee peste hotare : echipa de tineret în R. F. a Germaniei, cea de juniori în R. D. Germană.

OBSERVATORI ROMÂNI LA JOCURI INTERNAȚIONALE

La 26 mai la Helsinki, se va disputa o nouă partidă în grupa 1 a preliminariilor campionatului Europei : Finlanda — Țara Galilor. Cum echipa noastră națională va juca în toamnă cu aceste două reprezentative (la 22. IX cu Finlanda la Helsinki și la 24. XI cu Țara Galilor la București), meciul de la 26 mai va fi urmărit de antrenorul emerit A. Niculescu, în scopul de a vedea cum joacă unii acasă și alții în deplasare.

Un alt observator român va fi prezent azi la Sofia, la meciul Bulgaria — Ungaria (preliminariile C. E.) : Gh. Popescu, ca delegat al U.E.F.A.-ei.

Carnet

LUATUL SAU PLĂTITUL ?

de EUGEN BARBU

Am privit cu toții meciul de duminică de la Bratislava pe micul ecran și am trăit momentele dureroase ale unei neputințe despre care s-a scris mult, repetat, patetic, înverșunat...

Știu, dacă n-ar fi fost fatalul minut 88, totul ar fi avut o altă nuanță, jucătorii **naționalei** ar fi fost ridicați în slăvi iar norocosul antrenor Angelo Niculescu ar fi primit recunoștința noastră într-un mod zgomotos. Recunosc că pînă spre acel minut, în afara unui regret lipsit de violență, mă situasem și eu în tabăra celor ce ar fi subscris cu amîndouă mîinile pentru prețiosul punct ce ne trebuia și pe care eram pe cale să-l obținem mai ușor decît ne închipuiam...

Dar...

Este o veche poveste cu Angelo și cu echipa asta a noastră națională. Multă lume a fost dispusă să vadă în atacurile din presă împotriva selecționerului numai niște patimi personale. De fapt ce antipatie poți să ai față de antrenorul care ne-a adus, Dumnezeu știe cum, la Mexic ; cum să ai antipatie față de un om pe care rezultatele îl recomandă. Luate la bob mărunt, statistic, rezultatele **naționalei** din ultima vreme nu sînt de lepădat. Chiar la Guadalajara am fost înfrînți la scoruri minime de către echipe redutabile, cum ar fi Brazilia și Anglia. Numai așa însă pot fi judecate lucrurile. Eu cred că de fapt Angelo Niculescu a beneficiat de una din cele mai bune formații avute vreodată de România, dar că tactica cu care a fost îndoctrinat acest **unsprezece** era inițial falimentară, fără ca nimeni să vrea să recunoască. Principiul ar fi fost acela că decît să riscăm o victorie hazardată, mai bine să ne apărăm — de la început și să ne propunem să luăm cît mai puține goluri. Foarte bine... Dar să ai un jucător ca Dumitrache și să-l lași singur între toți apărătorii adversarului, să ai un jucător percutant ca Neagu și să-l silești să joace repetat cea ce nu joacă la clubul său (extremă) cînd în țară se găsesc cîteva exemplare de mare calitate, chit că unul, Caniaro, joacă în a doua Divizie și un al doilea, excelentul Incze, este uitat sistematic dintr-o încăpățînare ce a început să devină un viciu păgubitor pentru toți, ni se pare prea mult. Să-l silești pe subtilul Dembrovschi să facă joc de apărare, de protecție, cînd el poate construi atacuri frumoase, asta e mai mult decît o eroare. Putem să avem excelenți apărători, ca acest mare dăruit, Dinu, și chiar Dan, cu stîngăciile lui, dar cu un suflet de leu, și să-i obligi să respingă 90 de minute atac după atac, e prea de tot...

Vreau să spun mai direct că este momentul ca în concepția instaurată în jocul național să fie executată o mișcare decisivă. Zic asta pentru că cele trei partide care le mai avem de jucat **trebuiesc cîștigate cu orice preț** și una dintre ele, revanșa cu Cehoslovacia la un scor concludent. Dacă vom gîndi în continuare că nu trebuie să primim goluri, putem să ne luăm adio de pe acum de la ideea că vom cîștiga seria. Deci se poate discuta de azi dacă e cazul ca Angelo să renunțe la pesimismul său intratabil, la jocul închis sau echipa să renunțe la el, pentru că națională pe care o avem poate juca foarte bine și în ofensivă și după părerea mea putea să cîștige chiar la Bratislava, unde replica partenerului era slabă, timorată. Mă gîndesc că ratarea acelui unsprezece metri gratuit acordat cehoslovacilor ar fi trebuit să ne dea aripi. Cîteva atacuri violente întreprinse imediat după ce mingea zburase peste bara porții lui Răducanu, ar fi fost poate salvatoare și în loc de un punct, cum speram, ne-am fi putut întoarce acasă cu două. Dar cînd gîndești că victoria cea mai mare ar fi un meci nul pierzi și ce brumă ți-ai propus ! Nimeni nu începe războiul anunțînd soldații **că nu trebuie** să cîștige vreo bătălie, ci numai să se apere bine. Este momentul să se spună răspicat că tactica temporizării, care ne-a adus unele rezultate, e depășită. Nu vorbesc aici de antispectacolele regulate pe care le dă națională noastră, vorbesc despre pierderea unor talenți jucători, siliți să interpreteze o partitură ce nu le convine. Și e păcat pentrucă o asemenea garnitură nu se știe cînd vom mai reuși să aliniem...

Deci, ca la rișcă : ce alegem, luatul sau plătitul ?